

РЕШЕНИЕ

№ 670

гр. Перник, 26.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Нина М. Коритарова

при участието на секретаря К. Ант. И.
като разглежда докладваното от Нина М. Коритарова Гражданско дело №
20231720100713 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба подадена от Д. М. М., с ЕГН: ***** от гр. П., ул. „О. П.“ № ** чрез адв. К. С. от САК, срещу „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТ БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Люлин, бул. „Панчо Владигеров“ № 21, Бизнес център „Люлин“ 6, ет. 2 с искане за признаване за установено по отношение на ответника, че ищецът не му дължи сумата от 4864.55 лв., съставляваща главница по договор за потребителски кредит с номер PLUS-01257817/ от 10.09.2008 г., сумата от 2514.05 лв., съставляваща договорна лихва за периода от 20.01.2009 г. до 18.02.2011 г., сумата от 1147.49 лв., съставляваща мораторна лихва за периода от 20.01.2009 г. до 18.02.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 02.03.2011 г., както и сумата от 170,52 лв., съставляваща държавна такса и сумата от 100 лв., съставляваща юрисконсултско възнаграждение, за които е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК №1110 от 02.03.2011 г. и изпълнителен лист от 08.11.2011 г. по ч.гр.д. № 1255/2011 г. на Пернишкия районен съд и е образувано изп.д. № 805/2012 г. на ЧСИ А. В..

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от страна на ответника.

Ищецът твърди, че от вземанията били цедирани от кредитора „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД на ответника с договор за цесия. Въз основа на процесния изпълнителен лист от 08.11.2011 г. било образувано изп.д. № 805/2012 г. на ЧСИ А. В., като последното изпълнително действие било извършено на 16.03.2012 г., което се било

установявало от отбелязването на гърба на изпълнителния лист. Молбата за образуване на изпълнителното дело прекъсвала давността и започвала да тече нова давност, която се била прекъсвала от всяко валидно изпълнително действие. В случая давността била петгодишна. След 16.03.2012 г. не били извършвани други годни да прекъснат давността изпълнителни действия, поради което на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК на 16.03.2014 г. изпълнителното дело се било прекратявало по силата на закона. Правната последица от прекратяването му била, че извършените след него изпълнителни действия били недопустими и не били произвеждали правно действие по отношение на страните по прекратеното изпълнително производство. Позовава се на ТР № 2 /2013 г. на ОСГТК на ВКС. С оглед на изложеното процесното вземане се било погасило с изтичане на петгодишната погасителна давност на 16.03.2017 г. Посочва, че независимо от това на 03.05.2017 г. било образувано изп.д. № 1270/2017 на ЧСИ А. В..

Моли съдът да установи, че ищецът не дължи на ответника следните суми: сумата от 4864.55 лв., съставляваща главница по договор за потребителски кредит с номер PLUS01257817/ от 10.09.2008 г., сумата от 2514.05 лв., съставляваща договорна лихва за периода от 20.01.2009 г. до 18.02.2011 г., сумата от 1147.49 лв., съставляваща мораторна лихва за периода от 20.01.2009 г. до 18.02.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 02.03.2011 г., както и сумата от 170,52 лв., съставляваща държавна такса и сумата от 100 лв., съставляваща юрисконсултско възнаграждение, за които е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК №1110 от 02.03.2011 г. и изпълнителен лист от 08.11.2011 г. по ч.гр.д. № 1255/2011 г. на Пернишкия районен съд и е образувано изп.д. № 805/2012 г. на ЧСИ А. В.. Претендира сторените по делото разноски.

Ответното дружество е подало отговор на исковата молба, в законоустановения едномесечен срок по чл. 131 ГПК. Оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Погасителната давност не била изтекла, тъй като вискателят бил извършвал годни изпълнителни действия по делото. Твърди, че на 09.10.2008 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД (предишно наименование „ДжетФайненс Интернешънъл“ АД), с универсален правопреемник е "БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.", клон България, в качеството му на Кредитор, от една страна, и Д. М. М., в качеството му на Кредитополучател, от друга, бил подписан Договор за кредит № PLUS- 01257817. Вследствие на възникналите между страните договорни правоотношения, същите уточнени в горепосочения договор за кредит, кредиторът "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД бил финансирал кредитополучателя, а за ищецът било възникнало задължение да издължи горепосочения кредит, съгласно условията по сключения договор. По молба на "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД на 16.03.2012 г. било образувано изп. дело № 805/2012 г. по описа на ЧСИ А. В., с рег. № 813 към КЧСИ и бил приведен в изпълнение процесният Изпълнителен лист издаден на 08.11.2011 г. По време на образуването на 16.03.2012 г. изпълнително производство по изпълнително дело № 805/2012 г. били предприети изпълнителни действия, всяко от които прекъсващо погасителната давност. С молбата си за образуване на изпълнително дело на 16.03.2012 г. вискателят "БНП Париба Пърсънъл

Файненс" ЕАД бил възложил правомощията по чл.18 от ЗЧСИ на ЧСИ А. В.. На тази дата била прекъсната погасителната давност, тъй като съгласно Тълкувателно Решение от 26.06.2015 г. по ТД № 2/2013 г на ОСГТК на ВКС „...е нередовна молбата за изпълнение (освен при наличието на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ), в която вискателят не е посочил изпълнителен способ (чл. 426, ал. 2 ГПК) и такава молба подлежи на връщане съгласно чл. 426, ал. 3 вр. чл. 129 ГПК. Ако молбата за изпълнение е върната, с нея не е прекъсната давността, също както с върнатата искова молба не е прекъсната давността." По аргумент на противното, следвало да се заключи, че молбата за инициране на изпълнително производство, с която се възлагат правата по чл. 18 ЗЧСИ била редовна и води до прекъсване на теклата до момента погасителна давност. Посочва, че на 14.07.2012 г. била входирана справка за имуществено състояние и трудови договори на длъжника. На 16.07.2012 г. била изпратена покана за доброволно изпълнение на длъжника, на 09.11.2012 г. била входирана справка пълни данни от НБД „Население“. На 11.08.2015 г. била депозирана молба за конституиране на нов вискател ответното дружество. След прекратяване на първото изпълнително дело вискателят бил изтеглил изпълнителният лист и бил образувал на 03.05.2017 г. ново изп.д. № 1270 /2017 г., с което отново била прекъсната давността по изложените съображения. По това дело твърди, че на 16.06.2017 г. била изпратена покана за доброволно изпълнение на длъжника. На 18.09.2018 г. било изпратено запорно съобщение до ОББ АД, а на 28.12.2019 г. било запарено запорно съобщение до работодателя на ищеца. Твърди, че на 24.08.2022 г. било изпратено запорно съобщение и до Банка ДСК АД. Счита, че перемцията на изпълнителното дело била без правно значение за прекъсването на давността. Позовава се на съдебна практика в този смисъл. Твърди, че на дата 15.05.2015 г. между "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД в качеството му на Цедент и „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ" ЕАД, ЕИК 202423225, в качеството му на Цесионер, бил сключен договор за цесия, по силата на който "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД било прехвърлило вземанията си по сключения с ищеца Договор за кредит № PLUS-01257817, на „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ" ЕАД. С пълномощно, предишният кредитор БНП Париба Пърсънъл Файненс" (цедентът) бил упълномощил „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ" ЕАД, ЕИК 202423225, да уведоми от името на "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД всички длъжници по вземания на "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД, които "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД било цедирало, съгласно сключения Договор за цесия от 15.05.2015 г. Предвид това и съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД, "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД, чрез пълномощника си „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ" ЕАД, бил изпратил Уведомление за извършеното прехвърляне на вземания до длъжника Д. М. М. на посочен от него адрес, а именно: гр. П. ул. „П. К.“ ,бл. **, вх. *, ет. *, ап. **. Изпратеното уведомление не било получено на адреса и се било върнало с отбелязване „Непотърсен“, което било удостоверено с обратна разписка, надлежно оформена от служител на национален пощенски оператор „МиБМ Експрес" ООД, като копие от същата била приложена към настоящия отговор. Моли длъжникът да се счита за уведомен за прехвърляне на вземането с връчването на отговора на исквата молба и приложенията към него. При условие на евентуалност по чл. 78, ал. 5 ГПК прави възражение за прекомерност

за възнаграждението на адвоката на насрещната страна. Пзовава се на т. 10 от ТР № 2 /26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Моли исковете да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани и претендира сторените по делото разноски.

След като прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Установява се, че първото изпълнително производство № 805/2012 г. на ЧСИ А. В. било образувано на 16.03.2012 г. по молба на цедента на вземането „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД въз основа на изпълнителен лист от дата 08.11.2011 г. издаден по ч.гражданско дело № 1255/2011 г. по описа на Районен съд - Перник за сума в размер на 4864.55 лв., съставляваща главница по договор за потребителски кредит с номер PLUS-01257817/ от 10.09.2008 г., сумата от 2514.05 лв., съставляваща договорна лихва за периода от 20.01.2009 г. до 18.02.2011 г., сумата от 1147.49 лв., съставляваща мораторна лихва за периода от 20.01.2009 г. до 18.02.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 02.03.2011 г., както и сумата от 170,52 лв., съставляваща държавна такса и сумата от 100 лв., съставляваща юрисконсултско възнаграждение, за които е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК №1110 от 02.03.2011 г. Последното валидно изпълнително действие по изпълнително производство № 805/2012 г. на ЧСИ А. В. е било извършено на 16.03.2012 г., като поканата за доброволно изпълнение е била връчена на длъжника на 28.11.2012 г., като тези обстоятелства са били вписани върху печата на приложения по делото изпълнителен лист.

След прекратяване на първото изпълнително дело ответникът по делото, в качеството му на новоконституиран вискателят изтеглил изпълнителният лист и бил образувал на 03.05.2017 г. ново изп.д. № 1270 /2017 г. По това дело на 16.06.2017 г. била изпратена покана за доброволно изпълнение на длъжника. Същата била получена от длъжника на 09.01.2018 г. На 18.09.2018 г. било изпратено запорно съобщение до ОББ АД, а на 28.12.2019 г. било запарено запорно съобщение до работодателя на ищеца. На 05.02.2021 г. ответникът бил депозирал молба до ЧСИ А.В. да бъде наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. На 24.08.2022 г. било изпратено запорно съобщение и до Банка ДСК АД.

С пълномощно, предишният кредитор БНП Париба Пърсънъл Файненс" (цедентът) бил упълномощил „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ" ЕАД, ЕИК 202423225, да уведоми от името на "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД всички длъжници по вземания на "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД, които "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД било цедирало, съгласно сключения Договор за цесия от 15.05.2015 г. Предвид това и съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД, "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД, чрез пълномощника си „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ" ЕАД, бил изпратил Уведомление за извършеното прехвърляне на вземания до длъжника на посочен от длъжника адрес, който адрес бил актуален и към днешна дата, видно от посоченото от ищеца в исквата молба. Изпратеното уведомление не било получено от длъжника, като се било върнало с отбелязване „непотърсен", което е удостоверено с обратна разписка, надлежно оформена от

служител на национален пощенски оператор, като копие от същата била приложена към настоящия отговор.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Ищецът е предявил иск по чл.439 от ГПК, като иска да бъде признато за установено по отношение на ответника, че не дължи процесните суми поради наличие на новонастъпили обстоятелства /след издаване на влязла в сила Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК №1110 от 02.03.2011 г. по ч.гр.д. № 1255/2011 г. на ПРС./, а именно погасяването на вземанията поради изтекла погасителна давност. С оглед горното предявеният иск се явява допустим, тъй като, ищецът се позовава на новонастъпили, след влизане в сила на изпълнителното основание, факти, на които длъжникът може да се позовава при оспорване на изпълнението по чл.439 ГПК. Предявеният иск е допустим, защото наличието на висящ изпълнителен процес по изп.д. № 1270 /2017 г. на ЧСИ А. В. за събиране на вземането по изпълнителния лист е достатъчно основание за пораждаване на правен интерес у длъжника за предявяване на иска по чл.439 ГПК, с който се оспорва изпълнението. Ответникът е пасивно легитимиран по предявения иск, тъй като същият е придобил по силата на договор за цесия от взискателя след образуването на първото изпълнително дело на 15.05.2015 г. процесните вземания и е бил конституиран като нов взискател в първото изпълнително дело. Ищецът не оспорва, че е бил уведомен за извършената цесия въпреки, че изпратеното на посочения от нея адрес в договора за потребителски кредит уведомление е останало непотърсено. Същото е приложено с отговора на исковата молба и следва да се счита, че е връчено на ищеца.

В случая това условие е налице – срещу ищеца е образувано изп.д. № 1270 /2017 г. по описа на ЧСИ А. В., с район на действие Окръжен съд-гр.Перник, като производството по това изпълнително дело продължава да е висящо, тъй като не е събрано цялото вземане на взискателя за главница, лихви и разноски. Само когато принудителното изпълнение е приключило и взискателят е изцяло удовлетворен, не е налице правен интерес за длъжника от предявяване на установителния иск по чл. 439 ГПК. В този случай, ако длъжникът счита, че са настъпили факти, изключващи изпълняемостта на негово разположение е друг вид защита. В разглеждания случай, в който е установено, че изпълнителният процес е висящ, въпросите има ли и какъв е размерът на събраните суми по висящото изпълнително дело, и намира ли приложение разпоредбата на чл.118 ЗЗД, са без правно значение с оглед предмета на делото, като тези въпроси не съставляват и обстоятелства, влияещи на правния интерес за предявяване на иска. Това е така, тъй като предмет на иска по чл.439 ГПК е само установяването на факти, изключващи изпълняемостта на вземането. Частичното удовлетворяване на взискателя въз основа на изпълнителния лист не е факт по смисъла на чл. 439 ГПК, изключващ изпълняемостта на вземането и не влияе на допустимостта на иска. Ищецът по този иск има правен интерес да установи, че изпълняемостта на вземането не съществува, докато срещу него като длъжник е предприето принудително изпълнение, какъвто е разглежданият случай. Предявеният отрицателен установителен иск се основава на твърдението на ищцата, че процесните вземания са погасени по давност, в рамките на което основание съдът дължи произнасяне. С този иск се търси съдебна защита – установяване на недължимост на вземане поради изтекла погасителна давност, т. е. че е погасена възможността за принудителното му изпълнение. Законът предвижда прекъсване на давността с предприемане на действия за принудително изпълнение - чл. 116, б. "в" ЗЗД. Доколкото ищецът не оспорва основанията за пораждаването на вземането и неговия размер, а претендира за погасяване по давност, то значимо съобразно ТР № 2/13 от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС по делото, се явява обстоятелството дали по образувано изпълнително производство са предприети валидни изпълнителни действия в рамките на течението на давностния срок.

Разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, изм. ДВ, бр. 12 от 1993 г. постановява, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години, като началната редакция на текста, обн. ДВ, бр. 275 от 1950 г., е предвиждала същото правило, изключвайки вземания срещу държавата и държавните предприятия. При влизането в сила на редакцията на чл. 117, ал. 2 ЗЗД с ДВ, бр. 275 от 1950 г. действащ е бил Законът за гражданското съдопроизводство, който е уреждал заповедното производство и изрично е

предвиждал, че подаването на молба за издаване заповед за изпълнение произвежда действието на подаване искова молба и само в случай че молбата бъде оставена без уважение или не бъде връчена, тя няма такова действие (арг. чл. 156г ЗГС). При действието на ГПК (отм.), заповедното производство не е било уредено, а на процесуалния закон са били познати т.нар. „несъдебни изпълнителни основания“ по чл. 237 ГПК (отм.), предвидени от законодателя като преки основания за издаване на изпълнителен лист.

Понастоящем в заповедното производство издаването на изпълнителен лист се предпоставя от издаването на специален съдебен акт – заповед за изпълнение, чрез която се установява дали вземането е спорно и която съставлява съдебно изпълнително основание (арг. чл. 404, т. 1, предл. 3 ГПК). Правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение – същата има установително и преклудиращо действие в отношенията между страните. Влязлата в сила заповед за изпълнение препятства оспорването на задълженията, въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника, и с които е разполагал или е можел да се снабди до изтичането на срока за възражение.

Установеното със заповедта вземане не подлежи на пререшаване, освен чрез използване на извънредните способности, лимитативно очертани в чл. 423 ГПК и чл. 424 ГПК, аналогични на чл. 303, ал. 1, т. 1 и т. 5 ГПК. Същевременно практиката на ВКС по чл. 290 ГПК е наложила, че по отношение на заповедното производство, по което е издадено изпълнителното основание, е допустим и иск по чл. 439 ГПК, макар да не било проведено съдебно дирене. Чрез тези специални норми законодателят е придал на влязлата в сила заповед за изпълнение характера на влязло в сила решение за вземането, защото е ограничил нейното атакуване до степен в каквато е ограничено и атакуването на влезли в сила решения.

Същевременно вземането за периодични плащания, установено с решение, постановено по реда на чл. 422 ГПК след подадено по реда на чл. 414 ГПК възражение срещу заповедта, се погасява с общата 5-годишна давност. Ако се приеме, че същото вземане би се погасило с кратката 3-годишна давност, в случай, че срещу заповедта не е подадено възражение и същата е влязла в сила, това би създавало ситуация в която обстоятелството каква ще е давността за едно вземане, да зависи от процесуалното поведение на длъжника.

Наред с изложеното, в постановеното по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК Определение № 214 от 15.05.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1528/2018 г., IV г. о. изрично е посочено: „Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение.“. Следователно по действащия ГПК няма основание да се отрече приравняването на влязлата в сила заповед за изпълнение към съдебно решение по смисъла на чл. 117, ал. 2 ЗЗД. В подобен смисъл са и редица други актове на ВКС (Определение № 480 от 27.07.2010 г. на ВКС по ч. гр. д. № 221/2010 г., IV г. о., Определение № 443 от 30.07.2015 г. на ВКС по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о.; Определение № 576 от 16.09.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4647/2015 г., IV г. о.; Определение № 480 от 19.07.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2566/2013 г., IV г. о.).

По изложените съображения съдът намира, че погасителната давност за вземането е общата 5-годишна давност по арг. от чл. 117, ал. 2 ЗЗД, който е приложим и в настоящия случай. Съгласно **ТР № 3/2020 г. от 28.03.2023 г.** погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

Според мотивите на възприетата за правилна с цитираното тълкувателно решение съдебна практика задължителното тълкуване по ППВС № 3/1980 г. отпада едва от момента на обявяване на Тълкувателното решение, с което Постановлението е счетено за загубило сила. Затова по изпълнителните дела, образувани за принудително събиране на вземания до обявяване на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, не е текла погасителна давност на основание чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД. Давността за тези вземания е започнала да тече от **26.06.2015 г.**

При преценката дали е изтекъл давностният срок, следва да се вземе предвид дали са налице обстоятелства, които да прекъснат течението на срока. В Тълкувателно решение № 2/2013 г. от 26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2 по описа за 2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е било поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане на вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ/: насочването на изпълнението чрез налагането на запор или възбрана, присъединяване на кредитор, възлагане на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис или оценка на вещ, назначаването на пазач и др. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнителното дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи и книжа, назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязло в сила разпределение.

В случая първото изпълнително дело № 805/2012 г. на ЧСИ А. В. е образувано на 16.03.2012 г. или представлява изпълнително дело, образувано за принудително събиране на вземания до обявяване на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, по отношение на което се прилага ППВС № 3/1980 г. и съгласно което не е текла погасителна давност на основание чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД. Давността за тези вземания е започнала да тече от 26.06.2015 г. и настоящият съдебен състав приема, че същата е изтекла на 26.06.2020 г., тъй като след настъпването на перемцията на първото изпълнително производство на 16.03.2014 г. или две години след извършването на последното валидно изпълнително действие на 16.03.2012 г. не са били валидно извършвани изпълнителни действия от естество да прекъснат давността, но съгласно възприетото становище в ТР № 3/2020 г. от 28.03.2023 г., тъй като изпълнително дело е било образувано преди 26.06.2015 г. давността за процесните вземания е започнала да тече от 26.06.2015 г. и тъй като по изложените съображения е петгодишна е следвало да изтече на 26.06.2020 г. Съдът следва да

отбележи, че е налице и съдебна практика на която се позовава ответната страна в смисъл, че настъпването на перемпцията на изпълнителния процес няма отношение към погасителната давност поради което е образувано към настоящия момент тълкувателно дело № 2 /2023 г. на ОСГТК на ВКС с разпореждане от 09.03.2023 г. По поставения въпрос-„Погасителната давност прекъсва ли се от изпълнително действие, извършено по изпълнително дело, по което е настъпила перемпция?“ е констатирано наличието на противоречива практика на състави на Върховния касационен съд. В решение № 10/16.02.2016 г. по гр. д. № 3231/2014 г. на ВКС, III г. о.; решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г. о.; решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на ВКС, IV г. о. и в решение № 127/12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. на ВКС, III г. о., е постановено следното: „С т. 10 на ТР № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Давността, съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД, се прекъсва от предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ – налагане на заповест или възбрана, присъединяване на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица.“. Прието е още, че перемпцията е без правно значение за давността и когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Служебното задължение на съдебния изпълнител и обезсилването на предприетите изпълнителни действия, като законни последици на перемпцията, не се съотнасят към основанието по чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Изложено е още, че давност не тече и в случаите, когато кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по причини, независещи от волята на кредитора, в това число и когато не приложи правилата на чл. 129 ГПК. Обратно, в решение № 371/29.10.2015 г. по гр. д. № 1385/2012 г. на ВКС, IV г. о., и решение № 42/26.02.2016 г. по гр. д. № 1812/2015 г. на ВКС, IV г. о., е посочено, че с разрешението по т. 10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, респ. чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК /отм./. Прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция“ настъпва по силата на закона, а съдебният

изпълнител може само да прогласи в постановлението си вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Изложено е, че е без правно значение дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като този акт има само декларативен, а не конститутивен ефект. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. Разяснено е още, че каквото и да е основаниято за прекратяване на изпълнителното производство, всички предприети по него изпълнителни действия се обезсилват по право /с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания/. Въз основа на тези разрешения в посочените съдебни актове са изложени съображения, че в хипотезата на прекратено по право принудително изпълнение, всички предприети изпълнителни действия по него се обезсилват по право и дори да е имало такива, и да са били от вида на посочените в чл. 116, б. "в" ЗЗД, те не могат да доведат до прекъсване на давността. Настоящият съдебен състав счита, за правилна изложената съдебна практика в този смисъл.

В случая подаването на молба за образуване на изпълнително дело № 805 /2012 г. от 16.03.2012 г. представлява действие по принудително изпълнение и прекъсва давността, тъй като вискателят е посочил конкретен изпълнителен способ и е поискал извършване на конкретно изпълнително действие. По изпълнителното дело са извършени справки за имуществото на длъжника, като искането за тях и самото им осъществяване, не представляват действия по изпълнението и не прекъсват давността, доколкото не са част от динамичния фактически състав на никакъв предвиден в ГПК изпълнителен способ. Изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение също не представлява изпълнително действие и не прекъсва предвидената в закона давност /съобразно задължителните разяснения, дадени в посоченото по-горе ТР/. Последното годно да прекъсне давността изпълнително действие е било извършено на 16.03.2012 г., както е посочено на гърба на приложения по делото изпълнителен лист. След това изпълнително действие по това изпълнително дело не са били извършвани други годни да прекъснат давността изпълнителни действия, тъй като е настъпила перемция на изпълнителния процес две години след тази дата на 16.03.2014 г. и всички предприети изпълнителни действия по него след тази дата се обезсилват по право и дори да е имало такива, и да са били от вида на посочените в чл. 116, б. "в" ЗЗД, те не могат да доведат до прекъсване на давността.

По смисъла на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК принудителното изпълнение се счита за прекратено по силата на закона, когато в продължение на две години вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия. В доктрината и съдебната практика е трайно установено разбирането, че прекратяването на изпълнителното производство по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. От събраните по делото доказателства не се

установява в период от две години след извършване на последното изпълнително действие, което е от естество да прекъсне давността да са извършени изпълнителни действия водещи до прекъсване на давността, като следващото такова действие е било извършено на 03.05.2017 г.- подадена е молба от вискателя за образуване на ново изпълнително дело.

Съгласно действащото към момента на образуване на ИД № 805/2012 г. на ЧСИ А. В.- 16.03.2012 г. Постановление № 3/18.11.1980 г. на Пленума на ВС, с образуването на изпълнителното производство на 16.03.2012 г. давността за процесните вземания е прекъсната на основание чл. 116, б. " В" от ЗЗД. По силата на даденото с ППВС № 3/18.11.1980 г. тълкуване давността е спряла да тече през цялото време на изпълнителното производство. Давността за тези вземания е започнала да тече от 26.06.2015 г. и настоящият съдебен състав приема, че същата е следвало да изтече на 26.06.2020 г., тъй като след настъпването на перемцията на първото изпълнително производство на 16.03.2014 г. или две години след извършването на последното валидно изпълнително действие, не са били валидно извършвани изпълнителни действия от естество да прекъснат давността, но съгласно възприетото становище в ТР № 3/2020 г. от 28.03.2023 г, тъй като изпълнително дело е било образувано преди 26.06.2015 г. давността за процесните вземания е започнала да тече от 26.06.2015 г. и тъй като по изложените съображения е петгодишна е следвало да изтече на 26.06.2020 г.

По отношение на извършените от вискателя и ЧСИ действия по изп. дело № 805/2012 г. на ЧСИ А. В. действия след перемирането на 16.03.2014 г. не са произвели правен ефект. Когато изпълнителното производство е прекратено, всички предприети по него изпълнителни действия се обезсилват по право (с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания). Обезсилването на изпълнителните действия е с обратна сила и те не се считат произвели правно действие.

Предвид на гореизложеното настоящият състав на съда намира, че новата петгодишна давност, е започнала да тече от 26.06.2015 г. и е следвало да изтече на 26.06.2020 г., но преди да изтече е било образувано второто изпълнително дело № 1270/2017 г. с молба на вискателя от 03.05.2017 г. , с която са посочени конкретни изпълнителни способности е подадена преди вземанията да са погасени по давност, което е щяло да се осъществи на 26.06.2020 г. По второто изпълнително дело са били извършени следните изпълнителни действия, годни да прекъснат давността- На 18.09.2018 г. било изпратено запорно съобщение до ОББ АД, а на 28.12.2019 г. било запарено запорно съобщение до работодателя на ищеца. На 05.02.2021 г. ответникът бил депозирал молба до ЧСИ А.В. да бъде наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника. На 24.08.2022 г. било изпратено запорно съобщение и до Банка ДСК АД. По отношение на второто изпълнително дело № 1270/2017 г. образувано на 03.05.2017 г. е приложимо Тълкувателно решение № 2/2013 г. от 26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2 по описа за 2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Относно твърденията на ищеца, че вземането му е погасено по давност в рамките на образувания срещу него изпълнителен процес следва да се съобразят задължителните указания, дадени с ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, които са приложими към второто

изпълнително дело № 1270/2017 г.

В същото се прие, че задължителните указания, дадени с ППВС № 3/1980 г. следва да се считат за изгубили сила, предвид новите обществени реалности и промените в процесуалната уредба. По задължителен начин се уреди правилото, че в изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да „действа” (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да „не действа” (да не иска нови изпълнителни способности). Относно прекъсването на давността се прие, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането от вискателя да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. За разлика от изпълнителното дело, ищецът няма нужда да поддържа висящността на иския процес, но трябва да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ (извършване на опис и оценка, предаване на описаното имущество на пазач, отваряне на помещения и изнасяне на вещите на длъжника и др.), както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещь, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Освен това не е необходимо предприемането на действие от съдебния изпълнител в рамките на изпълнителния способ да е задължително успешно, за да се счита давността за прекъсната. Това следва от самата разпоредба на чл. 116, б. „в” ЗЗД, в която законодателят използва думата „предприемане” на изпълнителни действия, а не „извършени” или друга подобна формулировка.

Искането на кредитора за прилагане на определен изпълнителен способ само по себе си е достатъчно за прекъсване на давността, независимо дали действия по реализирането му са предприети от ЧСИ. За нуждите на преценката дали изпълнителното производство е прекратено на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК и дали вземането на кредитора е погасено по давност е без значение дали искането от вискателя за предприемане на определен изпълнителен способ е последвано от извършването на валидни изпълнителни действия, както и дали те са били успешни.

Последното изпълнително действие по изпълнително дело № 1270/2017 г. по описа на ЧСИ А. В. е било извършено на 24.08.2022 г., когато е било изпратено заповестно съобщение до банка, в която е установено, че длъжникът има банкова сметка. От този момент до датата на подаване на исковата молба-23.12.2022 г. не е изтекла петгодишната погасителна давност за вземанията предмет на настоящия спор.

Следователно предявените отрицателни установителни иски с правно основание чл. 439 от ГПК се явяват неоснователни и следва да се отхвърлят изцяло.

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.3 от ГПК ищецът следва да заплати на ответника сума в общ размер на 248 лв., съставляваща сторени в настоящото производство разноски, тъй като съдът счита, че справедливият размер на юрисконсултското възнаграждение е 200 лв. определено по чл. 25 от Наредбата за

заплащане на правната помощ. По мотивите Пернишкият районен съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск с правно основание чл. 439 ГПК от Д. М. М., с ЕГН: ***** от гр. П., ул. „О. П. “ № ** срещу „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТ БГ” ЕАД, ЕИК 202423225, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Люлин, бул. Панчо Владигеров“ № 21, Бизнес център Люлин 6, ет. 2, с който се претендира да се **признае за установено**, че Д. М. М. **НЕ ДЪЛЖИ** на „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТ БГ” ЕАД, ЕИК 202423225, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Люлин, бул. Панчо Владигеров“ № 21, Бизнес център Люлин 6, ет. 2 сумата от 4864.55 лв., съставляваща главница по договор за потребителски кредит с номер PLUS-01257817/ от 10.09.2008 г., сумата от 2514.05 лв., съставляваща договорна лихва за периода от 20.01.2009 г. до 18.02.2011 г., сумата от 1147.49 лв., съставляваща мораторна лихва за периода от 20.01.2009 г. до 18.02.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 02.03.2011 г., както и сумата от 170,52 лв., съставляваща държавна такса и сумата от 100 лв., съставляваща юрисконсултско възнаграждение, за които е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК №1110 от 02.03.2011 г. и изпълнителен лист от 08.11.2011 г. по ч.гр.д. № 1255/2011 г. на Пернишкия районен съд и е образувано изп.д. № 805/2012 г. на ЧСИ А. В. прехвърлени на ответника с договор за цесия от 15.05.2015 г. от „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, като **погасени** с изтичането на петгодишната давност като **НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН**.

ОСЪЖДА Д. М. М., с ЕГН: ***** от гр. П., ул. „О. П. “ № ** да заплати на „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТ БГ” ЕАД, ЕИК 202423225, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Люлин, бул. Панчо Владигеров“ № 21, Бизнес център Люлин 6, ет. 2 сумата от **248 лв.**, съставляваща сторени по делото разноски.

Решението може да се обжалва пред Пернишки окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните с препис.

Съдия при Районен съд – Перник: _____